

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКА ДЕРЖАВНА ЮРИДИЧНА АКАДЕМІЯ**

На правах рукопису

Калаянов Дмитро Петрович

УДК: 342.9

**Адміністративні проступки, підвідомчі міліції,
та їх профілактика**

Спеціальність 12.00.07: теорія управління;
адміністративне право і процес;
фінансове право; банківське право.

АВТОРЕФЕРАТ

дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук

Одеса-1998

Дисертація є рукопис

Робота виконана на кафедрі адміністративного права та управління
Одеської державної юридичної академії.

Науковий керівник:

заслужений діяч науки і техніки України,
доктор юридичних наук, професор
ДОДІН Євген Васильович, зав. кафедрою морського і
митного права Одеської державної юридичної академії.

Офіційні опоненти:

заслужений діяч науки і техніки України,
доктор юридичних наук, професор
ДОРОГІХ Микола Михайлович,
Київська Національна Академія внутрішніх справ України;

кандидат юридичних наук **ПОДЛІНЄВ Станіслав Дмитрович**,
Одеська державна юридична академія, проректор.

Провідна установа:

Донецький інститут внутрішніх справ МВС України.

Захист відбудеться "1" липня 1998 р. о 10.00 годині на засіданні
спеціалізованої вченої ради при Одеській державній юридичній
академії за адресою: 270009, вул. Піонерська, 2, аудиторія №312.

З дисертацією можна ознайомитись у бібліотеці Одеської державної
юридичної академії за адресою: 270009, м. Одеса, вул. Піонерська, 2.

Автореферат розісланий "30" травня 1998 року.

Вчений секретар
спеціалізованої вченої ради

Г.І. Чанишева

Г.І. ЧАНИШЕВА

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ.

Актуальність теми.

Важливим фактором ускладнення криміногенного становища в Україні стало зростання адміністративних проступків. За останні п'ять років кількість їх зросла більш як вдвічі і в 1996 році перевищила 32 мільйони проступків, які одержали відповідну реакцію з боку уповноважених адміністративно-юрисдикційних органів. Крім того, невідома кількість латентних адміністративних проступків, а їх кількість завжди значно перевищує кількість проступків, відповідно до яких були порушені адміністративно-юрисдикційні впровадження.

Тому цілком зрозуміло, що активізація боротьби зі злочинністю неухильно передбачає, в свою чергу, і активізацію протидії адміністративним проступкам.

В найбільшій мірі ці вимоги зараз звернені до органів внутрішніх справ, на які у відповідності з Кодексом України про адміністративні правопорушення, Законами України: "Про міліцію", "Про пожежну безпеку", "Положенням про Державну автомобільну інспекцію МВС України" та іншими актами встановлений обов'язок викривати адміністративні проступки і вживати необхідні заходи впливу.

Так, якщо в 1996 році уже було викрито 11,8 млн. проступків, то тільки за 9 місяців 1997 року уже було викрито 15,2 млн. проступків; 12,3 млн. правопорушникам призначено покарання у вигляді штрафу на суму більш як 114 млн. гривень; майже 121,8 тис. осіб були позбавлені спеціального права, у тому числі 119,4 тис. -- права керування автотранспортом.

Зростає кількість осіб, які скоїли адміністративні проступки, підвідомчі міліції, а разом з цим змінюється і сама структура адміністративних проступків. У відповідності з Законом України "Про боротьбу з корупцією" та національною програмою боротьби з корупцією, затвердженою Указом Президента України від 10 квітня 1997 року, на протязі січня-

вересня 1997 року співробітниками міліції було складено 3 436 протоколів про скоєння корупційних дій.

Слід зауважити, що ця боротьба дає належні наслідки тільки в тому випадку, коли вона здійснюється в межах законності і додержання прав громадян, а заходи адміністративного впливу застосовуються обґрунтовано і у відповідності з діючими процесуальними правилами. Але, як свідчить практика, в адміністративно-юрисдикційній діяльності міліції ще є значні недоліки, які суттєво знижують ефективність цієї діяльності. На ці недоліки вказувалось у наказі МВС України № 274 від 6 травня 1995 року "Про серйозні недоліки в організації роботи дільничних інспекторів міліції органів внутрішніх справ Київської та Житомирської областей у боротьбі зі злочинністю і профілактики правопорушень і покарання винних". Основні недоліки адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції пов'язані, в першу чергу, з хибною кваліфікацією скоєних діянь, невмінням збирати, фіксувати і оцінювати зібрані докази у справах про адміністративні проступки. Це пов'язано з тим, що в останній час з'явилася тенденція передачі під юрисдикцію міліції значної групи нових складів адміністративних проступків, більшість з яких не є порушеннями громадського порядку, що завжди було традиційним для міліції.

Учбова та наукова література, яка присвячена кваліфікації і впровадженню у справах про адміністративні проступки, в значній мірі застаріла, особливо це стало очевидним в останні роки.

З прийняттям Конституції України стало необхідним змінити погляди на призначення адміністративної відповідальності, оскільки Конституція передбачає обов'язок усіх державних органів, у тому числі і міліції, забезпечувати у взаємовідносинах з громадянами їх конституційні права і свободи.

Як свідчить статистика збільшення кількості адміністративно-юрисдикційних органів, посилення репресій не зупиняють зростання адмініст-

ративних проступків. Тому необхідний новий підхід до протидії цій негативній тенденції, який повинен проявитися у посиленні профілактичної роботи. Міліція є основним суб'єктом системи профілактики, але цей напрям її діяльності до недавнього часу зовсім не досліджувався. Необхідність такого дослідження очевидна і актуальна.

Об'єктом дисертаційного дослідження є суспільні відношення, які складаються при здійсненні адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції.

Мета дослідження та його основні задачі.

Метою дослідження є встановлення недоліків законодавства, які проявляються в протиріччі окремих норм адміністративного права, або прогалин: це може бути встановлено завдяки аналізу законодавства про адміністративну відповідальність, нормативних актів, які визначають адміністративно-юрисдикційні повноваження міліції, а також її повноваження у здійсненні профілактичної роботи.

Висновки такого аналізу дають змогу визначити відповідальність і придатність цього блоку нормативних актів для досягнення належного громадського порядку та громадської безпеки; ефективність профілактики адміністративних проступків, виявити тенденцію розвитку законодавства про адміністративні проступки та розробити пропозиції щодо удосконалення адміністративного законодавства, практики його застосування міліцією, оптимізації її профілактичної роботи. Для досягнення поставленої мети дослідження виявилось необхідним рішенням слідуєчих задач:

- уточнення понять і виявлення особливостей адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції у зв'язку з прийняттям Конституції України та актів, виданих на її підставі;
- розкриття поняття підвідомчості органам міліції адміністративних проступків та визначення системи таких проступків;

- з'ясування особливостей адміністративно-юрисдикційного провадження міліцією;
- аналіз поняття і засобів доказування в адміністративно-юрисдикційній діяльності міліції;
- характеристика складів адміністративних проступків, шляхи і засоби їх кваліфікації;
- дослідження існуючої організації профілактики адміністративних проступків.

Методологія та методика дослідження.

Методологічну основу дослідження становлять принципи та основні категорії діалектико-матеріалістичного пізнання соціальних явищ та процесів, розвитку та взаємозв'язку об'єктів реальної дійсності, система загальнонаукових та спеціальних методів, які є засобами наукового пошуку в арсеналі гуманітарних, у тому числі й юридичних наук. Поряд з загальнонауковими та іншими універсальними методами дослідження, такими як діалектична логіка, аналіз і синтез, індукція і дедукція, і т.п., в дисертації, з урахуванням специфіки теми та мети дослідження, застосовувались методи конкретно-соціологічних досліджень (документальний, опитування, спостереження, експериментальний) і деякі приватно-наукові методи (історичного опису, порівняльно-правовий, структурно-функціональний та ін.), які забезпечили ефективність наукового аналізу.

Теоретична база дослідження.

Використані роботи представників теорії держави і права:

С.С. Алексеева, М.И. Козюбри, В.В. Копейчикова, О.Л. Копиленка, Р.З. Лівшица, П.М. Рабіновича, М.В. Цвика; праці адміністративістів: В.Б. Авер'янова, А.П. Альохіна, Д.Н. Бахраха, Ю.П. Бітюка,

А.С. Васильєва, І.П.Голосніченко, Є.В. Додіна, М.М. Дорогіх, С.В. Ківа-лова, Л.В. Коваля, Н.В. Коваля, О.І. Коваленка, Ю.М. Козлова, А.П. Клошніченко, Б.Н. Лазарева, М.Я. Масленнікова, В.Ф. Опришка, І.М. Пахомова, Р.І. Ремєва, А.О. Селіанова, О.Ф. Фріцкова, Ю.С. Шемшученка, С.Д. Подлінева, В.К. Шкарупи та ін., а також праці представників кримінології: А.М. Бандурка, А.Є. Жалинського, А.Ф. Зелінського, В.Н. Кудрявцева, І.М. Мінковського та інших авторів.

При написанні дисертації використовувалися статистичні дані про результати адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції, вивчалися архівні матеріали, пов'язані з адміністративно-юрисдикційною та профілактичною діяльністю міліції.

Зв'язок з науковими програмами, планами, темами.

Обраний напрямок дослідження включається в наукову програму пріоритетної орієнтації розвитку науки і техніки — “наукові проблеми розбудови державності України”, яку виконує Одеська державна юридична академія, ведучи фундаментальну наукову школу “Проблеми розвитку держави і права України в умовах ринкових відносин”. Тема дисертаційного дослідження затверджена Радою юридичного інституту ОДУ ім. І.І.Мечникова, протокол № 17 від 16 травня 1995 року і була складовою частиною теми кафедри адміністративного права і управління “Правові проблеми професійного ризику в управлінні”; робота виконувалась в межах держбюджетної теми № 675.

Наукову новину дослідження складають теоретичні положення і висновки про склад і тенденції адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції, про значимість роботи по встановленню фактичних обставин скоєного адміністративного проступку, про засоби і підстави їх кваліфікації, а також про організацію профілактики.

З урахуванням цього на захист виносяться наступні висновки, положення, рекомендації:

- висновок про місце та роль адміністративно-юрисдикційних повноважень у системі повноважень міліції;
- міркування про наявність стійкої тенденції розширення як кола складів проступків, підвідомчих міліції, так і осіб, володіючих адміністративно-юрисдикційними повноваженнями;
- думка про недоцільність подальшого розширення адміністративно-юрисдикційних повноважень міліції і необхідність поступового їх звуження і їх використання тільки в сфері забезпечення громадського порядку і громадської безпеки;
- пропозиція про заснування адміністративних судів як наряду здійснення адміністративної реформи і реформування адміністративного права;
- пропозиції про заснування адміністративних судів України за типом існуючих в Нідерландах адміністративних судів;
- висновок про значення засобів доказування і його предмета як основних елементів забезпечення законного і обґрунтованого притягнення осіб до адміністративної відповідальності міліцією;
- твердження про те, що доказування в справах, підвідомчих міліції, є заснована на законі і регламентована адміністративно-процесуальними нормами діяльності уповноважених посадових осіб органів внутрішніх справ, яка спрямована на своєчасне, всебічне, повне та об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, а також виявлення причин і умов, які сприяють скоєнню адміністративних проступків;
- пропозиція про підвищення ролі закону в регламентації впровадження у справах про адміністративні проступки і визнання практики відомчого врегулювання цього впровадження недопустимою;
- висновок про необхідність використання при розгляді справ про адмі-

ністративні проступки побічних доказів і про те, що оцінка доказів повинна проводитись у повній відповідності до вимог ст.252 КУАП, оскільки аналіз практики адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції свідчить про пріоритетність перед іншими джерелами доказів пояснень осіб, яких притягують до адміністративної відповідальності;

- пропозиції про необхідність допуску до участі в провадженні у справах про адміністративні проступки адвоката на початку збирання доказів у справі;
- висновок про те, що кваліфікація є важливішою стадією (етапом) правозастосування. Правильна кваліфікація – необхідна умова законності всієї правозастосувальної діяльності. Кваліфікація – це встановлення відповідності ознак скоєного діяння ознакам конкретного складу адміністративного проступку, передбаченого адміністративно-правовою нормою;
- пропозицію про необхідність внесення змін в діючий КУАП в статтях, які формують склади адміністративних проступків. Уявляється необхідність передбачити нову редакцію ст. 173 КУАП, яку слід викласти в наступній редакції: “Дрібне хуліганство, тобто нецензурна лайка в громадських місцях, лихослів’я, образливе чіпляння до громадян, виспівування непристойних пісень, виконання нецензурних надписів на будинках, огорожах; насильницьке вторгнення у громадські місця всупереч заборонам; настирливі телефонні дзвінки та інші дії, які можуть дезорганізувати громадський порядок і спокій громадян”. Припускається нова формулювання ст.185 КУАП, яка встановлює адміністративну відповідальність за злісну непокору законному розпорядженню або вимогам співробітника міліції, члена громадського формування по охороні громадського порядку у вигляді “невиконання законного розпорядження або вимоги працівника міліції...” за вище зазначеним текстом. Неможливо також погодитися з авторами проекту нового Кодексу про адміністративні проступки,

які пропонують включити в диспозицію цієї статті таку умову відповідальності, як образа працівника міліції..., оскільки відповідальність за образу передбачається Кримінальним кодексом України;

- висновок про те, що головним напрямком протидії міліції адміністративним проступкам є профілактика. Думка, що профілактика адміністративних проступків вимагає використання спеціальних профілактичних заходів, адекватних об'єктам дії, що обумовлює необхідність розробки адміністративно-правовою наукою рекомендацій відносно профілактики адміністративних проступків;
- висновок про те, що профілактичні міри підрозділяються на здійснювані:
 - а) в межах макро- і мікрогруп;
 - б) по відношенню певних контингентів осіб, які характеризуються антигромадською поведінкою;
- висновок про те, що для міліції характерний профілактичний вплив по відношенню до мікрогруп, а також по відношенню до осіб з антигромадською поведінкою;
- думка про необхідність видання спеціального закону про змогу збирання, зберігання та використання конфіденційної інформації про особу без її згоди, оскільки за ст. 32 Конституції України такі операції з конфіденційною інформацією без відповідного законодавчого врегулювання заборонені, тому співробітники міліції не мають права збирати інформацію про антигромадську поведінку, а це ставить перешкоди для проведення цілеспрямованої профілактичної роботи;
- висновок про те, що Закон України "Про органи та служби у справах неповнолітніх та спеціальні установи для неповнолітніх" від 24.01.95 року реалізований на практиці ще зовсім неповністю. Більшість профілактичних служб ще не створені, а ті, що існують, — працюють явно недостатньо.

Практичне значення отриманих результатів.

Висновки, пропозиції та рекомендації можуть бути використані при підготовці нових законодавчих актів, передусім при розробці Кодексу України про адміністративні проступки; можуть бути враховані в проєкті Закону “Про профілактику злочинів”, а також при розробці інших нормативних актів. Теоретичне значення дисертації міститься у визначенні нових понять та їх введенні в науковий обіг (поняття кваліфікації проступків; поняття прийомів, засобів та методів профілактики адміністративних проступків та ін.). В дисертації міститься ціла низка рекомендацій, спрямованих на оптимізацію адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції та посиленню гарантій прав і законних інтересів громадян та інших суб’єктів в галузі їх взаємовідносин з міліцією. Теоретичні висновки, рекомендації і їх аргументація використовуються в навчальному процесі як при викладанні загального курсу адміністративного права, так і спеціальних курсів.

Особистий внесок здобувача.

Дисертація виконана автором особисто з використанням останніх досягнень теоретичної, адміністративно-правової та кримінологічної наук. В розділі дисертації “Організація профілактики адміністративних проступків, підвідомчих міліції” використані ідеї наукового керівника — професора Є.В.Додіна — про профілактику адміністративної деліктності, питання ж організації цієї профілактики міліцією виконані особисто, що знайшло своє відображення в навчальному посібнику “Адміністративна деліктологія” (с. 75-111).

Апробація результатів дисертації.

Основні висновки, пропозиції і рекомендації результатів дослідження доповідалися на двох щорічних наукових конференціях юридичного інституту (1997 р.), Одеської державної юридичної академії (1998 р.), нарадах та семінарах УМВС в Одеській області (1996-1997 рр.), УМВС Житомирської області, ГУ МВС в Автономній республіці Крим (довідки до-

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ.

Дисертація складається із введення, 4-х розділів, висновку і переліку використаної літератури.

Перший розділ має назву: "Поняття адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції та її зміст". Він складається з 3-х підрозділів: "Поняття та особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції", "Поняття та особливості провадження у справах про адміністративні проступки, підвідомчі міліції, та його стадії", "Суб'єкти адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції та питання підвідомчості".

На підставі аналізу діючого законодавства про міліцію розглядаються різні форми її діяльності і робиться висновок про те, що адміністративно-юрисдикційна діяльність є самостійний вид міліцейської діяльності, яка проявляється у виявленні проступків, збиранні, фіксації та дослідженні доказів і прийнятті рішення по справі. Пошукач вважає, що цей вид міліцейської діяльності має підлеглий характер по відношенню до інших видів діяльності, які спрямовані на реальне забезпечення прав та свобод громадян, а також охорону громадського порядку і громадської безпеки.

В зв'язку з цим пошукач не згоден з думками окремих авторів (А.П.Шергин, І.І. Веремеєнко та ін.) про необхідність подальшого розширення адміністративно-юрисдикційних повноважень міліції. В дисертації звертається увага, що таке розширення повноважень має місце, про що свідчить зміст ст. 222 КУАП. За думкою автора виникла необхідність скорочення адміністративно-юрисдикційних повноважень міліції, обмежуючи їх розглядом справ про порушення громадського порядку і громадської безпеки. Підтримуючи ідею про проведення судово-правової реформи в Україні, пошукач вважає доречним спочатку розширення сфери адміністративних повноважень загальних судів, а потім — створення системи адміністративних судів, бажано за типом діючих в Нідерландах.

У другому підрозділі “Поняття та особливості провадження у справах про адміністративні проступки, підвідомчих міліції, і його стадії” звертається увага, що воно являє собою різновид загального провадження у справах про адміністративні проступки, що обумовлюється специфікою адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції; колом осіб, які володіють цими повноваженнями; колом підвідомчих міліції проступків, а особливо наявністю двох видів цієї діяльності: перший вид, автор називає його “повною адміністративно-юрисдикційною діяльністю”, охоплює всі стадії провадження, починаючи від порушення провадження у справі, до прийняття по ньому рішення, і другий вид — “скорочений”, який включає стадію порушення та збирання доказів, а рішення у справі приймає інший юрисдикційний орган. Автор констатує наявність тенденції розширення у міліції адміністративно-юрисдикційних повноважень в повному обсязі.

Враховуючи, що в літературі змісту стадій адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції приділяється недостатньо уваги, автор докладно характеризує ці стадії.

В кінці розділу міститься висновок про те, що адміністративно-юрисдикційна діяльність міліції — це врегульована нормами адміністративного права (адміністративного законодавства) спеціальна різновидність адміністративної діяльності, яка відображається у виявленні протиправних діянь, в збиранні та оцінці матеріалів (а також доказів), кваліфікації адміністративних правопорушень, а також здійсненні адміністративного провадження у справах про адміністративні проступки. За думкою автора, можна визначити провадження у справах про адміністративні проступки як комплекс взаємозв’язаних та взаємообумовлених процесуальних дій, спрямованих на своєчасне, повне і об’єктивне встановлення обставин кожної справи, вирішення його в точній відповідності до законодавства, забезпеченні виконання винесеної постанови, а також виявленні причин і умов, які сприяли скоєнню адміністративних проступків, їх попередження, виховання громадян в дусі дотримання законів, укріп

лення законності, які здійснюються спеціально уповноваженими посадовими особами міліції з метою охорони прав і законних інтересів громадян, охорони власності, виконання задач по охороні громадського порядку і громадської безпеки.

Аналізуючи статистичні дані і практику, яка склалася в адміністративно-юрисдикційній діяльності міліції, автор дійшов висновку про те, що основними недоліками в цій діяльності є невиконання вимог статті 245 КУАП про повне, всебічне і об'єктивне вивчення обставин справи, що призводить до хибної кваліфікації проступків, а також порушення прав і законних інтересів громадян.

Тому в розділі другому, який містить два підрозділи: "Засоби та предмет доказування" і "Учасники доказування" розглядається специфіка доказування, яке здійснюється міліцією в своїй адміністративно-юрисдикційній діяльності. Автор наполягає, що доказування у справах, підвідомчих міліції, є заснована на законі і регламентована адміністративно-процесуальними нормами діяльності уповноважених посадових осіб міліції, яка спрямована на своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, а також виявлення причин і умов, які сприяли скоєнню адміністративних проступків.

Автор бачить специфіку цього доказування в особливості фактів, які підлягають доказуванню, особливості методів доказування, суб'єктів доказування та особливостях правового врегулювання процесів доказування.

В дисертації висловлюється думка про необхідність підвищення ролі закону в регулюванні адміністративно-доказувальної діяльності міліції і скорочення відомчого регулювання, у зв'язку з чим підтримується ідея, висловлена В.Б. Авер'яновим, І.П. Голосніченком, Є.В. Додіним, С.В. Ківаловим та ін., про необхідність створення в процесі реформування адміністративного законодавства адміністративно-процесуального Кодексу. Враховуючи розмаїття доказів, які використовуються в адміністративно-

юрисдикційній діяльності міліції, автор класифікує їх за різними критеріями: щодо носія фактичних даних; щодо механізму формування і т.д.

Розділ третій — “Кваліфікація адміністративних проступків, підвідомчих міліції” містить три підрозділи: “Кваліфікація адміністративних проступків, які посягають на здоров’я населення, державну або суспільну власність, і особливості впровадження по них”, “Кваліфікація адміністративних проступків, які посягають на громадський порядок і громадську безпеку, і особливості впровадження по них” та “Кваліфікація адміністративних проступків, які посягають на встановлений порядок управління”.

В розділі підкреслюється важливість кваліфікації адміністративних проступків, підвідомчих міліції, для забезпечення законності та підстав адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції.

Автор звертає увагу на те, що термін “кваліфікація” ще не знайшов свого місця в адміністративно-правовій літературі, оскільки він вважає, що під кваліфікацією слід розуміти “встановлення відповідності ознак скоєного діяння ознакам конкретного складу адміністративного проступка, передбаченого адміністративно-правовою нормою”.

Аналізуючи практику адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції, в дисертації вказані найбільш типові хиби, які припускаються при здійсненні цієї діяльності: порушення вимог ст. 256 КУАП про зміст протоколу, ст. 268 КУАП про права особи, яку притягають до адміністративної відповідальності та ін., у відповідності з чим пошукач формулює свої пропозиції і рекомендації, націлені на підвищення якості роботи по кваліфікації адміністративних проступків, одночасно коментуючи статті КУАП, які ще не були предметом наукового і навчального аналізу (наприклад, ст.ст. 44, 44-1, 51 та ін.).

Розділ четвертий — “Організація профілактики адміністративних проступків, підвідомчих міліції” включає три підрозділи: “Поняття і система заходів профілактики адміністративних проступків”, “Система суб’єктів

профілактики адміністративних проступків” та “Особливості профілактичної роботи органів міліції”.

В цьому розділі підкреслюється значення профілактики як головного напрямку в протидії цим проступкам та підлягають сумніву погляди кримінологів, які розглядають профілактику адміністративних проступків в якості ранньої профілактики злочинів. Профілактика адміністративних проступків є самостійний вид адміністративної діяльності, що обумовлено специфікою адміністративних проступків, причинами і умовами їх скоєння. Тому автор критично відноситься щодо законопроекту “Про профілактику злочинів”, який розглядає Верховна Рада, і вважає, що необхідно прийняти Закон “Про профілактику правопорушень”, де окремим розділом слід виділити систему заходів профілактики адміністративних проступків, які мають визначену специфіку.

Автор дисертації досконало розглядає цю специфіку і вважає, що її головне призначення — це здійснення профілактики на мікрорівні і, в першу чергу, проведення індивідуально-профілактичної роботи.

В дисертації звертається увага на послаблення профілактичної роботи з боку громадськості. За думкою автора, це пов’язано не тільки з загальними негативними процесами, які відбуваються в Україні, але і з відсутністю правової бази, або актів, які регламентують діяльність громадських формувань по охороні громадського порядку і громадської безпеки; діючі були прийняті ще в умовах існування СРСР і не відповідають сучасному стану справ. Тому автор пропонує прискорити розробку законопроекту про форми участі громадськості в охороні громадського порядку і громадської безпеки, тим паче, що в дисертації він аналізує визначені успіхи деяких громадських формувань в здійсненні профілактичної роботи.

Виходячи з теми дисертаційного дослідження, в цьому розділі розглядаються проблеми підвищення ефективності профілактичного впливу в процесі адміністративно-юрисдикційної діяльності органів внутрішніх справ.

Висновки.

Пропонується поступове звуження адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції з передачею справ, їй підвідомчих, в компетенцію спочатку загальних судів, а по мірі створення адміністративних судів — в їх відання. У зв'язку з цим пропонується посилити профілактичну роботу міліції, удосконалити індивідуально-попереджувальну діяльність. Пропонується прийняття Законів України: "Адміністративно-процесуальний Кодекс", "Про громадські формування по охороні громадського порядку і громадської безпеки", "Про підстави і умови отримання конфіденційної інформації правоохоронними органами про громадянина без його згоди"; внесення змін в окремі статті діючого КУАП (ст.ст.173,185 та ін.).

Основні положення дисертації викладені в таких публікаціях автора:

1. Калаянов Д.П. Адміністративно-юрисдикційна діяльність органів внутрішніх справ України. Учебний посібник. - Одеса: АО БАХВА, 1998. - 128 с.
2. Калаянов Д.П. Організація профілактики адміністративної деліктності. // Є.В.Додін. Адміністративна деліктологія. - Одеса: АО БАХВА, 1997. - С. 75-111.
3. Калаянов Д.П. Відповідальність за скоєння правопорушень і особливості провадження у справах про окремі адміністративні правопорушення. // Вісник Одеського інституту внутрішніх справ. - 1997. - № 1. - С. 62-65.
4. Додін Є.В., Калаянов Д.П. Адміністративні суди Нідерландів. // Вісник ОІВС. - 1997. - № 2. - С. 74-76.
5. Калаянов Д.П. Кваліфікація адміністративних правопорушень, які посягають на громадський порядок і громадську безпеку. // Вісник ОІВС. - 1997. - № 4. - С. 48-50.

Калаянов Д.П. Адміністративні проступки, підвідомчі міліції, та їх профілактика. Рукопис.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 — теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; банківське право. - Одеська державна юридична академія, 1998.

В дисертації аналізується призначення, суть та принципи адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції, дається характеристика складів проступків, підвідомчих міліції, розкриваються способи їх кваліфікації, заходи і методи доказування, а також організація їх профілактики.

Підсумки дослідження відображені у п'яти наукових публікаціях.

Ключові слова: адміністративна юрисдикція; кваліфікація; профілактика; проступки.

Калаянов Д.П. Административные проступки, подведомственные милиции, и их профилактика. Рукопись.

Диссертация на соискание научной степени кандидата юридических наук по специальности 12.00.07 — теория управления; административное право и процесс; финансовое право; банковское право. -Одесская государственная юридическая академия, 1998.

В диссертации анализируются назначение, сущность и принципы административно-юрисдикционной деятельности милиции, дается характеристика составов проступков, подведомственных милиции, раскрываются способы их квалификации, приёмы и методы доказывания, а также организация их профилактики.

Результаты исследования отражены в пяти научных публикациях.

Ключевые слова: административная юрисдикция; квалификация; профилактика; проступки.

Kalayanyov D.P. The Administrative Misdemeanors, which Subordinate to Militia and Their Prevention. — Manuscript.

The dissertation in order to qualify for the Candidate Degree in Science of Law in Ukraine by speciality 12.00.07 - The Theory of Public Administration; Administrative of Law and Process; Financial Law; Banking Law. — Odessa State Academy of Law, Odessa, Ukraine, 1998.

The Dissertation is analyzed the appointment, essence and principals of administrative jurisdiction activity of militia; it is given the characteristic of composition misdemeanors, which subordinate to militia; it is opened the modes of their qualification, the ways and methods of their proof, as well as the organization of their prevention.

The results of research have been reflected in scientific publications.

The key words: Administrative Jurisdiction; Qualification; Prevention,